

בואו קופסונים חגי כנען

אבל לפני שנתיים או שלוש הקופסונים במרכבה דאו לבדם במרחב הבלתי מוגבל, ויום אחד גם זכו לקבלת פנים רשמית: מישהו הוסיף בתים בכמה קווים וכתובת שקראה אליהם: **בואו קופסונים להציל את העיר הזו!**

אני רוצה לדבר עם עדי על השכבות של הדימויים בעיר, על הקשרים בין הדימויים שלו לדימויים אחרים שנמצאים תמיד בסביבה ועל מה שעושה ההתערבות החזותית שלו לעיר.

עדי הוא פעיל חזותי. נקודת המוצא לפעילות זו היא הבדל עקרוני שקיים בין הופעת ציור או כתובת ברחוב לבין הצגת אמנות בגלריה או במוזאון. אמנות אורבנית שייכת לרחוב. היא חלק ממנו, מחוברת כמו עדי לדופק של המרחב העירוני, לתדר הסמוי שבו הרחוב חי. אפשר לומר זאת אחרת: מי שמתבונן באמנות אורבנית תמיד גם מתבונן בעיר עצמה, ולכן אמנות אורבנית נעשית מעניינת בדיוק כאשר היא מצליחה, מעבר לדימויים שלה, לגלות לנו את הרחוב, להראות לנו את העיר באופנים שלא הכרנו.

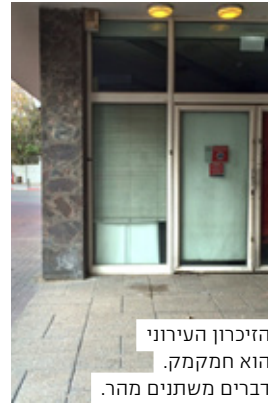

אני מחכה לעדי ומסתכל על קופסאות החשמל בצומת. כל כך הרבה בכל מקום. בעצם בגלל עדי התחלתי לשים לב לנוכחות המזרה שלהן בעיר.

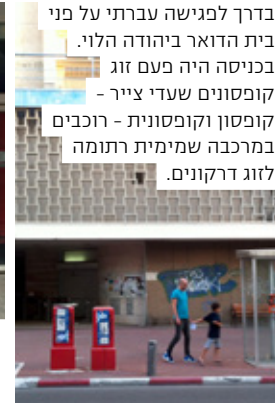

אלנבי פינת יהודה הלוי

קבעתי להיפגש עם עדי סנד ברחוב

הזיכרון העירוני הוא חמקמק. דברים משתנים מהר.

בדרך לפגישה עברתי על פני בית הדואר ביהודה הלוי. בכניסה היה פעם זוג קופסונים שעדי צייר - קופסון וקופסונית - רוכבים במרכבה שמימית רתומה לזוג דרקונים.

הרעיון היה להסתובב קצת יחד בעיר, לדבר על אמנות אורבנית ובעיקר לראות דברים שעדי עושה ברחוב.

כבר אי אפשר לראות הרבה מהסצנה שיצרו הקופסונים בבית הדואר. שכבות חדשות של כתובות, והדבקות, מכסות את הקיר, שבעצמו גם עובר תהליכי התפרקות.

למרות האיסור החמור לפתוח

גם תיבת פנדורה
קיבלה טוויסט.

מאז שהוא נותן בקופסאות
סימנים, הארכיטקטורה הבונקרית
שלהן הפכה לגלויה, ואיתה גם
העובדה הלכאורה ברורה מאליה,
שהרחובות שבהם אנחנו חיים
מחוברים למערכות טכנולוגיות,
לשלטון, ולכן גם לפיקוח, כמו זה
של מצלמות האבטחה שהולכות
ומתרבות בעיר.

אסור לפתוח!
סכנת מוות!
מمنوع فتح الخزانة
خطر الموت!
en!
Death!

עדי עושה בדיוק את
זה. אבל, הוא עושה
זאת בדרכו שלו.
איך? עם הנגזרות המקווקוות
הוא פותח את הקופסה כמו
שפותחים דיון, כמו ששאלה נפתחת.

אישה יושבת על המדרכה
בפינת רחוב העלייה
וצועקת בקולי קולות.
אני מתקרב להקשיב לה.
היא צועקת "אלוהים
אוהב אותך, אלוהים
אוהב אותך!"

עדי לא מגיע
ואני מסתכל בעוד
קופסה, הפעם קופסה
שעומדת לבדה. על הקופסה יש אזהרה:
"אסור לפתוח! סכנת מוות!" חתיכת איסור.
מסתבר שהמוות נמצא קרוב, ממש מתחת לאף.

אני מבין שעדי כבר בסביבה.

וכשאני מסתובב חזרה לצומת

אני מקלף שכבות כי אני רוצה לראות שוב את הקופסונים שבמרכבה.

אני מתרחק מהקופסה

שאלה שפונה אלינו, העוברים ושבים, גם אם אנחנו לא תמיד שומעים או רואים.

ומגלה בפניה קופסון שמביט בה. רגע, בעצם יש קשר בין הקופסאות לקופסונים, לא? הקופסונים הם יצורים עירוניים, כמו הקופסאות, כמון.

בואו, קופסונים.

מאוחר יותר באותו יום... אחרי הפגישה עם עדי אני חוזר לבית הדואר.